

DHOMA E POSAÇME E GJYKATËS SUPREME TË KOSOVËS PËR ÇËSHTJE QË LIDHEN ME AGJENCINË KOSOVARE TË MIRËBESIMIT	SPECIAL CHAMBER OF THE SUPREME COURT OF KOSOVO ON KOSOVO TRUST AGENCY RELATED MATTERS	POSEBNA KOMORA VRHOVNOG SUDA KOSOVA ZA PITANJA KOJA SE ODNOSE NA KOSOVSKU POVERENIÇKU AGENCIJU
---	--	---

23. jun 2010. godine

SCEL – 09-0025

žalioci

1. [REDACTED] Priština
2. [REDACTED] selo Mazgit, opština Obilić
3. [REDACTED] Lagja e Spitalit, Priština
4. [REDACTED] Smederevska Palanka, Republika Srbija
5. [REDACTED] Donja Brnjica, Priština
6. [REDACTED] Beograd, Republika Srbija
7. [REDACTED] Kragujevac 34000, Republika Srbija
8. [REDACTED] Kragujevac 34000, Republika Srbija
9. [REDACTED], Devet Jugovića, Priština
10. [REDACTED], Priština
11. [REDACTED], selo Graštica (Ugri), Priština
12. [REDACTED], Priština
13. [REDACTED] Beograd, Republika Srbija
14. [REDACTED] DP „Kosova Hidroteknika“, Priština

protiv

tužene

Kosovske agencije za privatizaciju
Ilir Konushevci 8, Priština

Za: žalioce i tuženu

Posebna komora Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju („Posebna komora“), Sudsko veće u sastavu Anna Bednarek, predsedavajući sudija, Antoinette Lepeltier-Durel i Gyltene Sylejmani, sudije, nakon većanja održanog 23. juna 2010. godine, izdaje sledeću

PRESUDU

1. Žalbe [REDACTED] usvajaju se kao osnovane. Tuženoj se nalaže da ih uvrsti u konačan spisak zaposlenih koji imaju pravo na deo prihoda od privatizacije DP [REDACTED].
2. Žalbe [REDACTED] (za pokojnog Alia Vrajollija) i Ljubiše Lazića odbijaju se kao neosnovane.

3. Žalba [REDACTED] odbija se kao neblagovremena.
4. Shodno članu 9.5 Uredbe UNMIK-a 2008/4, žalba na ovu presudu može da bude podnesena u pisanom obliku žalbenom veću Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju.

Istorijat postupka:

Dana 13. avgusta 2009. godine [REDACTED] (žalilac br. 1) izjavio je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju (KAP) u kojoj je naznačio da se njegovo ime ne nalazi na objavljenom spisku zaposlenih u društvenom preduzeću „Kosova-Hidroteknika” iz Prištine i zahtevao da bude uvršten u spisak pošto je u DP bio zaposlen 18 godina, 8 meseci i 19 dana (od 16. novembra 1983. godine do 5. avgusta 2002. godine). Žalilac je naveo da je objavljeni spisak nepotpun i zasnovan na pogrešnom utvrđenju, da su ga sastavila neovlašćena lica i to bez saradnje sa Savezom nezavisnih sindikata Kosova. Uz svoju žalbu žalilac je priložio overenu kopiju svoje radne knjižice i kopiju rešenja od 28. oktobra 1983. godine, kojom je imenovan na položaj tehničkog direktora DP od 16. novembra 1983. godine.

Posebna komora dostavila je žalbu Kosovskoj agenciji za privatizaciju 15. avgusta 2009. godine, a tužena je podnela svoja pisana zapažanja 21. avgusta 2009. godine. KAP je navela da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zato što u vreme privatizacije žalilac nije bio registrovan kao zaposleno lice pri DP. Prema tuženoj, žalilac nije podneo dovoljno dokaza kako bi dokazao da je bio na platnom spisku u vreme privatizacije, kako je predviđeno članom 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/13.

Žaliocu su dostavljena pisana zapažanja i dana 30. septembra 2009. godine on je podneo odgovor u kojem je osporio zaključak pisanih zapažanja KAP i naveo da su uslovi predviđeni članom 10 Uredbe UNMIK-a 2003/13 ispunjeni pošto je bio na platnom spisku DP duže od tri godine (od 15. juna 1999. godine do 31. jula 2002. godine). Žalilac je priložio uverenje od računovode u DP. Dodao je da je 5. krug privatizacije koji je obuhvatio DP „Kosova - Hidroteknika” pokrenut 10. maja 2005. godine. Svi ugovori s radnicima prekinuti su 23. maja 2005. godine i od tog datuma nijedan zaposleni nije primao nikakvu platu.

Dana 19. avgusta 2009. godine [REDACTED] (žalilac br. 2) izjavio je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju. Žalilac je zahtevao da bude uvršten u spisak zaposlenih, tvrdeći da je bio zaposlen u preduzeću duže od 30 godina, do prekida radnog odnosa 2004. godine. On je tvrdio da su uslovi ispunjeni kao i u slučaju drugih zaposlenih koji su uvršteni u spisak. Žalilac je priložio overenu kopiju svoje radne knjižice.

Posebna komora dostavila je žalbu Kosovskoj agenciji za privatizaciju 21. avgusta 2009. godine, a tužena je podnela pisana zapažanja 27. avgusta 2009. godine. KAP je zahtevala da žalba bude odbijena kao neosnovana zato što žalilac nije podneo bilo kakve materijalne

dokaze kako bi dokazao kontinuitet svog zaposlenja u DP nakon 22. septembra 2004. godine. Tužena je navela da je radna knjižica žalioaca koju je žalilac podneo zaključena tog dana. Prema KAP, žalilac nije bio na platnom spisku ili na listi čekanja u vreme privatizacije, što znači 22. maja 2006. godine i nije bio registrovan kao zaposleno lice pri DP u to vreme.

Žalioцу su dostavljena pisana zapažanja tužene 22. septembra 2009. godine. Krajnji rok za podnošenje odgovora žalioaca na pisana zapažanja KAP istekao je 5. oktobra 2009. godine. Do dana većanja nije podnesen odgovor.

Dana 29. januara 2010. godine tužena je podnela prevod na engleski jezik rešenja od 22. septembra 2004. godine o raskidu ugovora potpisanog između žalioaca i „Kosova Hidrotehnike“ iz Prištine.

Dana 20. avgusta 2009. godine [REDACTED] (žalilac br. 3) izjavio je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju, u kojoj je zahtevao da bude uvršten u spisak zaposlenih. Žalilac je držao da je bio u radnom odnosu s DP u periodu između 1. oktobra 1989. godine i 31. jula 1999. godine i od 1. novembra 1999. godine do 5. decembra 2004. godine kao šef Pravno-administrativne službe. Pošto je žalilac bio na platnom spisku duže od tri godine a nije bio uvršten u spisak, osećao se diskriminisanim. Prema žalioцу, spisak „su sastavila neovlašćena lica, nepotpun je, sadrži pogrešno utvrđenje, i obuhvatio je lica koja ne zaslužuju da budu na spisku“. Takođe je naveo da je pre početka ili za vreme procesa privatizacije DP ostao u radnom odnosu i aktivno učestvovao u postupku privatizacije. [REDACTED] podneo je overenu kopiju svoje radne knjižice, kopiju ugovora o radu i rešenje o imenovanju na položaj vršioca dužnosti generalnog direktora.

Žalba je dostavljena Kosovskoj agenciji za privatizaciju 24. avgusta 2009. godine. U svojim pisanim zapažanjima od 27. avgusta 2009. godine KAP je izjavila da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zato što žalilac nije bio registrovan kao zaposleno lice pri DP u vreme privatizacije, 22. maja 2006. godine. Tužena je naznačila da se iz matične knjige pod br. 537 vidi da je [REDACTED] bio u radnom odnosu u periodu između 10. oktobra 1989. godine i 30. jula 1990. godine. KAP je zaključila da, međutim, podaci iz matične knjige ne odgovaraju podacima iz radne knjižice. Prema KAP, žalilac nije ispunio zakonske uslove iz člana 10.4 i člana 10.6 Uredbe UNMIK-a 2003/13 i da se ne treba smatrati da ima pravo na isplatu.

Žalioцу su dostavljena pisana zapažanja (24. septembra 2009. godine), a 28. septembra 2009. godine on je podneo odgovor. Naveo je da KAP nije predočila pravne osnove za njegovo isključivanje sa spiska i nije uzela u obzir činjenice u vezi s njegovim slučajem. Žalilac je tvrdio da se na objavljenom spisku nalaze radnici koji uopšte nisu radili u DP nakon 1999. godine, a da radnici koji imaju pravo na isplatu nisu uvršteni u spisak.

Dana 25. avgusta 2009. godine [REDACTED] (žalilac br. 4) izjavila je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju, tvrdeći da treba da bude uvrštena u

spisak zaposlenih na osnovu činjenice da je bila zaposlena u DP i da je bila na platnom spisku duže od tri godine: od 21. jula 1980. godine do juna 1999. godine, kad je napustila Prištinu zbot loše bezbednosne situacije. Napustila je Prištinu strahujući za svoj život i živote članova svoje porodice. [REDACTED] je tvrdila da je jedini razlog zbog kojeg njeno ime nije uvršteno u spisak zaposlenih diskriminacija na osnovu njene srpske nacionalnosti. Žalilja je takođe podnela overenu kopiju svoje radne knjižice.

Posebna komora dostavila je žalbu Kosovskoj agenciji za privatizaciju 27. avgusta 2009. godine. Tužena je podnela svoja pisana zapažanja 2. septembra 2009. godine. Ona je tvrdila da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zato što žalilja nije bila registrovana kao zaposleno lice pri DP u vreme privatizacije. Prema tuženoj, žalilja nije predočila dokaze da je bila zaposlena u DP nakon 21. jula 1980. godine i da nije predočila dokaze da je bila diskriminisana. Pošto je radna knjižica predočena neoverenom kopijom, ne može da bude prihvaćena kao relevantan pravni dokaz u smislu člana 64.4 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2006/17. KAP je predložila da se od žalilje zatraži da u vezi s tim podnese dodatne informacije i dokaze.

Žalilji su dostavljena pisana zapažanja 25. novembra 2009. godine, a ona je podnela odgovor 24. decembra 2009. godine, dok je krajnji rok istekao 5. decembra 2009. godine. Žalilja je navela da overena kopija njene radne knjižice koja je već priložena uz žalbu treba da bude dovoljan dokaz o njenom zaposlenju. Pored toga, izjavila je da je KAP za sastavljanje spiska zahtevala samo (neoverene) kopije radnih knjižica. Ona je tvrdila da nakon 1999. godine pripadnicima srpske nacionalnosti niko nije garantovao slobodu kretanja, što je opštepoznata činjenica i prema tome nije mogla da se vrati na posao.

Dana 27. avgusta 2009. godine [REDACTED] (žalilac br. 5) izjavio je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju, zahtevajući da bude utvrđeno da je on radnik koji ima pravo na deo od 20% prihoda od prodaje deonice DP „Kosova – Hidrotehnika”. Podneo je overenu kopiju radne knjižice i nečitljivo rešenje o zasnivanju radnog odnosa.

Dana 3. septembra 2009. godine žalba je dostavljena tuženoj. U svojim pisanim zapažanjima od 9. septembra 2009. godine KAP je tvrdila da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zato što žalilac nije bio registrovan kao zaposleno lice pri DP u vreme privatizacije, 22. maja 2006. godine. Prema stanovištu tužene, žalilac nije predočio bilo kakve dokaze da je bio u radnom odnosu s DP nakon 1991. godine ili nakon 1999. godine. Tužena je takođe izjavila da navod tuženog o diskriminaciji, pošto nije potkrepljen dokazima, ne može da bude prihvaćen.

Posebna komora dostavila je pisana zapažanja žalioocu 28. septembra 2009. godine. Krajnji rok za podnošenje odgovora žaliooca na pisana zapažanja KAP istekao je 8. oktobra 2009. godine. Do dana većanja nije podnesen odgovor.

Dana 27. avgusta 2009. godine [REDACTED] (žalilja br. 6) izjavila je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju, zahtevajući da bude uvrštena u spisak

zaposlenih u DP „Kosova – Hidroteknika“ zato što je bila radnik tog DP od 1. avgusta 1981. godine do juna 1999. godine, kad je morala da napusti Prištinu (juna 1999. godine) zbog loše bezbednosne situacije i zbog straha za svoj život i živote članova svoje porodice. Žalilja je naznačila da je činjenica da se ne nalazi na spisku diskriminacija po osnovu njene srpske nacionalnosti. Ona je podnela kopiju svoje radne knjižice iz koje se vidi da je u DP bila zaposlena od 1. avgusta 1981. godine, kao i da je radna knjižica još uvek otvorena.

Posebna komora dostavila je žalbu Kosovskoj agenciji za privatizaciju 3. septembra 2009. godine. U svojim pisanim zapažanjima od 7. septembra 2009. godine, KAP je navela da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zato što žalilja nije bila registrovana kao zaposleno lice pri DP u vreme privatizacije, 22. maja 2006. godine. Prema tuženoj, žalilja nije predložila dokaze da je bila zaposlena u DP nakon 1. avgusta 1981. godine, odnosno nakon juna 1999. godine, kao i da nije predložila dokaze da je bila diskriminisana.

Pisana zapažanja dostavljena su žalilji koja je podnela odgovor 11. decembra 2009. godine. Vera Nikolić navela je da je dokaz o njenom radnom odnosu overena kopija radne njene knjižice koja je već priložena uz žalbu. Dalje je istakla da je opštepoznata činjenica da nakon 1999. godine niko nije garantovao slobodu kretanja pripadnicima srpske nacionalnosti i prema tome nije mogla da se vrati na posao pošto nije bilo obezbeđenog prevoza za radnike DP.

Dana 27. avgusta 2009. godine [REDACTED] (žalilac br. 7) izjavio je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku pvoereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju, zahtevajući da bude uvršten u spisak zaposlenih pošto je radio u DP od 14. juna 1981. godine do juna 1999. godine, kad je napustio Prištinu zbog loše bezbednosne situacije, strahujući za svoj život i za živote članova svoje porodice. Tvrdio je da ispunjava zakonske uslove i da je činjenica da se on ne nalazi na spisku diskriminacija zasnovana na njegovoj srpskoj nacionalnosti. Podneo je overenu kopiju svoje radne knjižice, iz koje se vidi da je zaposlen u DP od 14. juna 1981. godine i koja je još uvek otvorena.

Posebna komora dostavila je žalbu Kosovskoj agenciji za privatizaciju 3. septembra 2009. godine. U svojim pisanim zapažanjima od 9. septembra 2009. godine KAP je navela da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zato što žalilac nije bio registrovan kao zaposleno lice pri DP u vreme privatizacije. Prema tuženoj, žalilac nije predložio bilo kakve dokaze da je bio zaposlen u DP nakon 14. juna 1981. godine i nije predložio dokaze da je bio diskriminisan.

Pisana zapažanja dostavljena su žalioocu 24. novembra 2009. godine. U odgovoru na pisana zapažanja od 4. decembra 2009. godine, žalilac je naveo da je dokaz njegovog radnog odnosa s DP njegova radna knjižica. Pored toga je naveo da je morao da napusti Kosovo 1999. godine i da prema tome nije bio u mogućnosti da se vrati na posao. Izjavio je da je notorna činjenica da nakon 1999. godine pripadnicima srpske zajednice niko nije garantovao slobodu kretanja. Žalilac je naglasio da je njegova kuća u selu Devet Jugovića uništena i da nije imao gde da živi na Kosovu. Činjenice da su u tom selu izvršeni zločini

za vreme sukoba između Srba i Albanaca su opštepoznate. Prema tome, žalilac nije mogao da ostane i nastavi da živi u svom selu mada nije učestvovao u sukobu.

Dana 27. avgusta 2009. godine [REDACTED] (žalilac br. 8) izjavio je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju, tvrdeći da treba da bude uvršten u spisak zaposlenih pošto je bio u radnom odnosu s DP mnogo godina, ali je morao da napusti Kosovo 1999. godine zbog loše bezbednosne situacije. Tvrдио je da ispunjava zakonske uslove i da je činjenica da se ne nalazi na spisku diskriminacija zasnovana na njegovoj srpskoj nacionalnosti. On je podneo overenu kopiju radne knjižice iz koje se vidi da je u DP zaposlen od 1. marta 1985. godine, kao i da je radna knjižica još uvek otvorena.

Posebna komora dostavila je žalbu Kosovskoj agenciji za privatizaciju 3. septembra. U pisanim zapažanjima od 10. septembra 2009. godine KAP je izjavila da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zato što žalilac nije bio registrovan kao zaposleno lice pri DP u vreme privatizacije. Prema tuženoj, žalilac nije predočio bilo kakav dokaz da je bio zaposlen u DP u vreme privatizacije, kao i da nije predočio dokaze da je bio diskriminisan.

Pisana zapažanja dostavljena su žalioocu 24. novembra 2009. godine. Krajnji rok za podnošenje odgovora žalioaca na pisana zapažanja KAP istekao je 4. decembra 2009. godine. Do dana većanja nije podnesen odgovor.

Dana 27. avgusta 2009. godine [REDACTED] (žalilja br. 9) izjavila je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju, zahtevajući da bude uvrštena u spisak zaposlenih u DP „Kosovo – Hidrotehnika“ na osnovu činjenice da je bila zaposlena u DP od 26. oktobra 1993. godine do juna 1999. godine, kad je morala da napusti Kosovo iz straha za svoj život i živote članova svoje porodice, zbog loše bezbednosne situacije. Žalilja je navela da ispunjava zakonske uslove i da je činjenica da nije uvrštena u spisak diskriminacija zasnovana na njenoj srpskoj nacionalnosti. Podnela je overenu kopiju svoje radne knjižice.

Posebna komora dostavila je žalbu tuženoj 3. septembra 2009. godine. U pisanim zapažanjima od 10. septembra 2009. godine, KAP je navela da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zato što žalilja nije bila registrovana kao zaposleno lice pri DP u vreme privatizacije. Prema tuženoj, žalilja nije predočila bilo kakav dokaz da je bila zaposlena u DP u vreme privatizacije, kao i da nije predočila bilo kakav dokaz da je diskriminisana.

Pisana zapažanja dostavljena su žalilji 28. septembra 2009. godine, ali do dana većanja nije podnesen odgovor, mada je krajnji rok za podnošenje odgovora žalilje na pisana zapažanja KAP istekao 8. oktobra 2009. godine.

Dana 28. avgusta 2009. godine [REDACTED] (žalilac br. 10) izjavio je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju, zahtevajući da bude uvršten u spisak

zaposlenih zbog činjenice da je u DP bio zaposlen od 1. avgusta 1981. godine do 10. aprila 1999. godine i od 11. aprila 1999. godine do 11. jula 2004. godine. Prema žaliocu, dana 30. jula 2004. godine on je imenovan je za vršioca dužnost direktora DP. Žalilac je izjavio da ispunjava zakonske uslove kao i drugi zaposleni koji se nalaze na spisku. Podneo je kopiju lične karte koju je izdao UNMIK-a, overenu kopiju svoje radne knjižice i druge dokumente.

Posebna komora dostavila je žalbu Kosovskoj agenciji za privatizaciju 3. septembra 2009. godine. U pisanim zapažanjima od 10. septembra 2009. godine, KAP je navela da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zato što žalilac nije bio registrovan kao zaposleno lice pri DP u vreme privatizacije, 22. maja 2006. godine. Prema tuženoj, žalilac nije predočio bilo kakav dokaz da je bio zaposlen u preduzeću nakon 2004. godine.

Žalio su dostavljena pisana zapažanja 23. septembra 2009. godine. Krajnji rok za podnošenje odgovora žalio na pisana zapažanja KAP istekao je 5. oktobra 2009. godine. Do dana većanja nije podnesen odgovor.

Dana 28. avgusta 2009. godine ██████████ (žalilac br. 11) izjavio je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju, u kojoj je zahtevao da bude uvršten u spisak zaposlenih u DP „Kosovo – Hidroteknika”, navodeći da je u DP bio zaposlen od 15. oktobra 1984. godine do 10. aprila 1999. godine i od 10. aprila 1999. godine do 11. jula 2004. godine. Žalilac je izjavio da je 30. jula 2004. godine postao vršilac dužnosti direktora preduzeća. Žalilac je naveo da ispunjava uslove kao i drugi zaposleni koji se nalaze na spisku. Uz žalbu je priložio overenu kopiju svoje radne knjižice i druge dokumente.

Posebna komora dostavila je žalbu Kosovskoj agenciji za privatizaciju 3. septembra 2009. godine. U pisanim zapažanjima od 10. septembra 2009. godine KAP je navela da žalba treba da bude odbijena kao neosnovana zato što žalilac nije bio registrovan kao zaposleno lice pri DP u vreme privatizacije. Prema KAP, žalilac nije predočio bilo kakav dokaz da je bio zaposlen u DP nakon 2004. godine.

Žalio su dostavljena pisana zapažanja 29. septembra 2009. godine. Krajnji rok za podnošenje odgovora žalio na pisana zapažanja KAP istekao je 9. oktobra 2009. godine. Do dana većanja nije podnesen odgovor.

Dana 31. avgusta 2009. godine ██████████ (žalilja br. 12), supruga pokojnog ██████████ izjavila je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju i zatražila da njen pokojni suprug bude uvršten u spisak na osnovu činjenice da je bio u radnom odnosu s DP od 1980. godine i da je bio na platnom spisku preduzeća u vreme privatizacije. Podnela je kopiju radne knjižice svog pokojnog supruga, kao i rešenje o usklađivanju njegovog radnog odnosa dok ne navršši 65 godina.

Posebna komora dostavila je žalbu Kosovskoj agenciji za privatizaciju 4. septembra 2009. godine. U pisanim zapažanjima od 9. septembra 2009. godine, KAP je navela da je žalba

podnesena 1. septembra 2009. godine, nakon isteka roka od 28. avgusta 2009. godine i prema tome treba da bude odbijena kao nedopuštena.

Pisana zapažanja dostavljena su žalilji, a ona je podnela odgovor 5. oktobra 2009. godine, u kojem je navela da je propustila rok zato što je bila bolesna i zamolila Posebnu komoru da prihvati njenu žalbu kao blagovremenu. Žalilja je uz taj podnesak priložila lekarsko uverenje koje dokazuje da je bila podvrgnuta lekarskim ispitivanjima.

Dana 1. aprila 2010. godine, Posebna komora izdala je nalog kojim je od žalilje zahtevala da u roku od 10 dana od potvrde prijema naloga podnese rešenje opštinskog suda o nasleđivanju kako bi dokazala svoje pravo da izjavi žalbu kao pravna naslednica svog pokojnog supruga.

Dana 26. aprila 2010. godine žalilja je podnela izvod iz matične knjige umrlih od 20. aprila 2010. godine i izvod iz matične knjige venčanih.

Dana 3. septembra 2009. godine ██████████ izjavio je žalbu (žalilac br. 13) Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv Kosovske agencije za privatizaciju, zahtevajući da bude uvršten u spisak po osnovu svog zaposlenja u DP od 12. marta 1980. godine do 8. maja 1989. godine. Žalilac je tvrdio da ispunjava uslove kao i drugi zaposleni sa spiska. Podneo je overenu kopiju svoje radne knjižice, kao i druge dokumente.

Posebna komora dostavila je žalbu Kosovskoj agenciji za privatizaciju 8. septembra 2009. godine. U pisanim zapažanjima od 11. septembra 2009. godine, KAP je izjavila da je žalba podnesena 4. septembra 2009. godine, nakon krajnjeg roka od 28. avgusta 2009. godine i prema tome treba da bude odbijena kao nedopuštena.

Pisana zapažanja dostavljena su žalioocu 20. novembra 2009. godine.

Dana 1. aprila 2010. godine, Posebna komora izdala je nalog u kojem je od žalioaca zahtevala da predoči razloge za izjavljivanje žalbe nakon isteka roka. Dana 21. aprila 2010. godine žalilac je odgovorio na nalog, naznačivši da je razlog kasnog podnošenja žalbe dostava Pošte Srbije. Priložio je kopiju žalbe koju je poslao Posebnoj komori poštom 24. avgusta 2009. godine.

Dana 19. februara 2010. godine ██████████ (žalilac br. 14) izjavio je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju zahtevajući da bude uvršten u spisak na osnovu činjenice da je bio zaposlen u DP više od 26 godina, do 23. maja 2006. godine, kad je otišao u penziju. ██████████ je uz žalbu priložio kopiju svoje radne knjižice i druge dokumente.

Posebna komora dostavila je žalbu Kosovskoj agenciji za privatizaciju 26. februara 2010. godine. U pisanim zapažanjima od 5. marta 2010. godine KAP je izjavila da je žalba podnesena nakon roka od 28. avgusta 2009. godine i prema tome mora da bude odbijena kao nedopuštena.

Dana 1. aprila 2010. godine Posebna komora izdala je nalog kojim su pisana zapažanja dostavljena žalioocu, a pored toga je zatraženo da žalilac predloži razloge za podnošenje žalbe nakon isteka roka. Nalog je dostavljen žalioocu 8. aprila 2010. godine, ali do dana većanja Posebna komora nije dobila odgovor.

Dana 2. oktobra 2009. godine KAP je podnela Posebnoj komori još i: kopiju rešenja Komisije KAP za reviziju tužbi, kopiju spisa Zahteva za utvrđivanje statusa DP „Kosova – Hidroteknika“ i kopiju matične knjige DP.

U dodatnom pojašnjenju od 29. januara 2010. godine, KAP je izjavila da je shodno rešenju br. 1/1999 „Stručni kolegijum“ DP pozvao sve zaposlene da se vrate na posao do 1. jula 2000. godine. Zaposleni koji su se vratili na posao uvršteni su u taj spisak, dok se za ostale smatralo da nisu bili zainteresovani da se vrate na posao. KAP je priložila kopije sledećih objava u štampanim medijima: „Blicu“ od 5, 6 i 8. avgusta 2009. godine, „Kosova Sot“ od 6. i 8. avgusta 2009. godine, „Infopresu“ od 7, 8. avgusta 2009. godine, „Kohi Ditore“ od 6, 7. i 8. avgusta 2009. godine. KAP je dalje pojasnila da je nakon 1999. godine DP poslovalo sa oko 60% svojih kapaciteta, sa 63 zaposlenih.

Dana 30. juna 2010. godine, KAP je dodatno navela da nakon osnivanja Komisije za reviziju spiska zaposlenih, kojoj je predsedavao međunarodni član, a u čijem su sastavu bila i dva člana sa Kosova, u spisak nisu unesene bilo kakve izmene. KAP je priložila zapažanja nove Komisije za reviziju spiska zaposlenih.

Činjenice:

Kosovska poverenička agencija (KPA) pokrenula je 5. krug privatizacije, kojim je obuhvaćeno i društveno preduzeće „Kosova Hidroteknika“ iz Prištine (navedeno i pod nazivom DP „Hidrokozmet“) (u daljem tekstu „DP“). Dana 22. maja 2006. godine ratifikovan je i stupio je na snagu privatizacioni kupoprodajni ugovor.

Dana 5, 6, 8. avgusta 2009. godine Kosovska agencija za privatizaciju (KAP) objavila je spisak zaposlenih koji imaju pravo na isplatu u dnevnom listu na srpskom jeziku „Blic“ i 5, 6, 8. avgusta 2009. godine i u listu na srpskom jeziku „Marketing.“

Dana 6. i 8. avgusta 2009. godine Kosovska agencija za privatizaciju (KAP) objavila je spisak zaposlenih koji imaju pravo na isplatu u dnevnom listu na albanskom jeziku „Kosova Sot“, 7. i 8. avgusta 2009. godine u dnevnom listu na albanskom jeziku „Infopres“; 6, 7. i 8. avgusta u dnevnom listu na albanskom jeziku „Koha Ditore“.

Krajnji rok za podnošenje žalbi Posebnoj komori shodno članu 10.6 Uredbe UNMIK-a 2003/13 istekao je 28. avgusta 2009. godine. Posebna komora upisala je u registar 14 žalbi u kojima je zahtevano uvrštavanje u konačan spisak zaposlenih koji imaju pravo na isplatu kojeg je sastavila KAP.

Žalilac [REDACTED] bio je zaposlen u privatizovanom društvenom preduzeću „Kosova – Hidroteknika“ iz Prištine od 15. juna 1999. godine do 31. jula 2002. godine (dokaz: okolnost na koju je ukazao žalilac i koju tužena nije osporila).

Žalilac [REDACTED] bio je zaposlen u privatizovanom DP od 3. marta 1975. godine to 22. septembra 2004. godine, kad je njegov ugovor raskinut „zbog nezadovoljavajućeg radnog učinka“. Dana 22. septembra zaključena je njegova radna knjižica (dokaz: okolnost koju je naznačio žalilac a koju tužena nije osporila, rešenje od 22. septembra 2004. godine).

Žalilac [REDACTED] bio je zaposlen u privatizovanom DP u periodima između 1. oktobra 1989. godine i 31. jula 1990. godine, kao i od 1. novembra 1999. godine do 5. decembra 2004. godine (dokaz: radna knjižica koju je podneo žalilac).

Žalilac [REDACTED] bila je zaposlena u privatizovanom DP od 21. jula 1980. godine. Njena radna knjižica je još uvek otvorena. Matična knjiga pod br. 302 u vezi sa žaliljom br. 4 ne sadrži bilo kakve napomene o prekidu radnog odnosa (dokaz: radna knjižica koju je podnela žalilja, matična knjiga koju je podnela tužena, evidencija pod br. 302, str. 75).

Žalilac [REDACTED] bio je zaposlen u privatizovanom DP u periodima između 26. avgusta 1980. godine i 31. decembra 1980. godine, 24. februara 1981. godine i 24. novembra 1981. godine, 11. marta 1982. godine i 11. decembra 1982. godine, 28. marta 1983. godine i 21. decembra 1983. godine, 16. aprila 1984. godine i 16. oktobra 1984. godine, 13. juna 1985. godine i 7. oktobra 1985. godine 8. oktobra 1985. godine i 13. decembra 1985. godine i na kraju od 6. maja 1986. godine. Njegova radna knjižica je otvorena (dokaz: radna knjižica koju je podneo žalilac, matična knjiga koju je podnela tužena, evidencija pod br. 426, str. 63).

Žalilja [REDACTED] bila je zaposlena u privatizovanom DP od 1. avgusta 1981. godine. Radila je u preduzeću do juna 1999. godine, kad je napustila Kosovo strahujući za svoj život i živote članova svoje porodice. Njena radna knjižica nikad nije zatvorena. Matična knjiga ne sadrži bilo kakve napomene o prekidu ugovora (dokaz: radna knjižica koju je podnela žalilja, matična knjiga koju je podnela tužena, podaci pod br. 386, str. 69).

Žalilac [REDACTED] bio je zaposlen u privatizovanom DP od 14. juna 1981. godine do juna 1999. godine, kad je napustio Kosovo zbog oružanog sukoba. Radna knjižica nikad nije zaključena. Matična knjiga ne sadrži bilo kakve podatke o prekidu ugovora (dokaz: radna knjižica koju je podneo žalilac, matična knjiga koju je podnela tužena, pod br. 362, str. 69).

Žalilac [REDACTED] bio je zaposlen u privatizovanom DP od 1. marta 1985. godine do juna 1999. godine, kad je napustio Kosovo zbog oružanog sukoba. Radna knjižica nikad nije zaključena. Matična knjiga ne sadrži bilo kakve napomene o prekidu ugovora (dokaz: radna knjižica koju je podneo žalilac, matična knjiga koju je podnela tužena pod br. 306, str. 65).

Žalilja [REDACTED] bila je zaposlena u privatizovanom DP u periodima između 26. oktobra 1993. godine i 26. aprila 1994. godine, od 28. aprila 1994. godine do 28. oktobra 1994. godine, od 1. novembra 1994. godine do 1. maja 1995. godine i od 5. maja 1995. godine. Radna knjižica žalilje je otvorena (dokaz: radna knjižica koju je podnela žalilja).

Žalilac [REDACTED] bio je zaposlen u privatizovanom DP od 1. avgusta 1981. godine do 11. jula 2004. godine. Od 12. jula 2004. godine žalilac je bio zaposlen u Direkciji za javne službe, transport i životnu sredinu (dokaz: radna knjižica, uverenje od 23. novembra 2004. godine koje je podneo žalilac).

Žalilac [REDACTED] bio je zaposlen u privatizovanom DP od 15. oktobra 1984. godine do 18. juna 1986. godine, od 29. juna 1987. godine do 10. aprila 1999. godine i zatim od 11. aprila 1999. godine do 11. jula 2004. godine. Od 12. jula 2004. godine žalilac je bio zaposlen u Direkciji za javne službe, transport i životnu sredinu (dokaz: radna knjižica koju je podneo žalilac).

[REDACTED], pokojni suprug [REDACTED] (žalilje br. 12) bio je zaposlen u privatizovanom DP od 10. jula 1980. godine do 10. aprila 1999. godine i zatim od 11. aprila 1999. godine. Od 1. marta 2003. godine [REDACTED] dobio je pravo na finansijsku pomoć od DP „Kosova – Hidroteknika” do dana kad ispuni uslove za odlazak u penziju (dok ne navršši 65 godina). Dana 29. aprila 2007. godine, [REDACTED] je preminuo (dokaz: radna knjižica, rešenje br. 47-7/3-2003 od 11. marta 2003. godine, izvod iz matične knjige umrlih L-2-F-202).

Žalilac [REDACTED] bio je zaposlen u privatizovanom DP od 12. marta 1980. godine do 8. maja 1989. godine kad je njegova radna knjižica zaključena pri ovom DP (dokaz: radna knjižica koju je podneo žalilac).

Žalilac [REDACTED] bio je u radnom odnosu s privatizovanom DP više od 26 godina, do 23. maja 2006. godine kad je otišao u penziju (dokaz: radna knjižica koju je podneo žalilac).

Pravno obrazloženje:

Član 67.10 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6 predviđa: „Usmena rasprava mora da bude održana ako podnosilac pritužbe ili tuženi to zatraže u pisanom zahtevu. Sudsko veće može po sopstvenom nahođenju da odluči da usmena rasprava bude održana. Ako je održavanje usmene rasprave potrebno, onda sudsko veće u pisanoj formi obaveštava podnosioca pritužbe i Agenciju o datumu održavanja rasprave.“

Pošto nijedan od žalilaca nije podneo zahtev za usmenu raspravu, niti je eksplicitno zahtevao saslušanje svedoka, prema tome shodno članu 67.10 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6 Posebna komora odlučila je da donese presudu u meritumu ovog predmeta bez određivanja datuma za održavanje ročišta.

Žalioci su zahtevali da ih Posebna komora uvrsti u zvanični spisak zaposlenih koji imaju pravo na deo od 20% prihoda od prodaje deonica dobijenih u toku privatizacije društvenog preduzeća „Kosova-Hidroteknika” iz Prištine.

Prema članu 10.1 Uredbe UNMIK-a 2003/13 o Promeni prava korišćenja nepokretne imovine u društvenoj svojini „zaposleni u društvenim preduzećima imaju pravo na deo prihoda od privatizacije na prioritetnoj osnovi. Ovaj deo je 20 procenata prihoda od prodaje deonica podružnica društvenog preduzeća koje je privatizovano shodno članu 8. Uredbe br. 2002/12. Taj iznos biće podeljen u korist zaposlenih koji na to imaju pravo u skladu sa ovim članom.“

Shodno članu 10.3 Uredbe UNMIK-a 2003/13:

„Zvanični spisak zaposlenih koji imaju pravo na isplatu koji izda Agencija biva objavljen, zajedno sa obaveštenjem o pravu na žalbu shodno stavu 10.6, tokom dva uzastopna radna dana i tokom narednog vikenda u glavnim publikacijama na albanskom jeziku koje se distribuiraju širom Kosova i u glavnim publikacijama na srpskom jeziku.“

Dana 29. januara 2010. godine KAP je predočila dokaz da je spisak zaposlenih objavljen u sredstvima javnog informisanja u skladu sa Uredbom UNMIK-a 2003/13, što znači tokom dva uzastopna radna dana (5. i 6. ili 6. i 7. avgusta 2009. godine) i narednog vikenda (8. avgusta 2009. godine) u: glasilima na albanskom jeziku („Kosova Sot“, „Koha Ditore“, „Infopres“) i na srpskom jeziku („Blic“, „Marketing“).

Postupak za podnošenje žalbi Posebnoj komori regulisan je članom 10.6 (a) Uredbe UNMIK-a 2003/13, u kojem je navedeno da „Žalba mora da bude podneta Posebnoj komori u roku od 20 dana od konačnog objavljivanja u medijima, shodno stavu 10.3, spiska zaposlenih koji imaju pravo na isplatu od strane Agencije.“ Pošto je konačno objavljivanje spiska bilo tokom vikenda, preciznije 8. avgusta 2009. godine, poslednji dan za podnošenje žalbi Posebnoj komori bio je 28. avgust 2009. godine.

██████████ ██████████ (žalilac br. 14) mora da bude odbijena kao nedopuštena pošto je podnesena nakon isteka napred naznačenog roka (28. avgust 2009. godine). Njegova žalba zavedena je u registar Posebne komore 22. februara 2010. godine, dok je datum podnošenja žalbe, poslate redovnom poštom, 19. februar 2010. godine. U nalogu izdatom 1. aprila 2010. godine od žalioaca je zahtevano da u roku od 10 dana od potvrde prijema naloga predoči u pisanom obliku razloge za izjavljivanje žalbe nakon isteka roka, kad su ti razlozi prestali da postoje, kao i da podnese dokumente kako bi potkrepio svoju izjavu. Žalilac je primio nalog 8. aprila 2010. godine, ali na nalog nije odgovorio. Pošto je žalba žalioaca ██████████ podnesena nakon isteka roka od 28. avgusta 2009. godine, koji je utvrđen u skladu s članom 10.6 (a) Uredbe UNMIK-a 2003/13, ona mora da bude odbijena kao nedopuštena shodno članu 28.3 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6 u vezi s članovima 28.2 (d) i 67.1 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6 i članom 10.6 Uredbe UNMIK-a 2003/13.

Žalbe žalilaca br. 1-13: ██████████

██████████ i
██████████ će podnete su u roku.

Član 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/13, izmenjene i dopunjene Uredbom UNMIK-a 2004/45 s druge strane definiše uslove na osnovu kojih se smatra da zaposleni ima pravo

na isplatu: „Za potrebe ovog člana smatra se da zaposleni ima pravo na isplatu ako je takav zaposleni registrovan kao zaposleno lice pri društvenom preduzeću u vreme privatizacije ili pokretanja postupka likvidacije i ako je ustanovljeno da je bio na platnom spisku preduzeća najmanje tri godine. Ovaj zahtev ne sprečava zaposlene, koji tvrde da bi bili tako registrovani i zaposleni da nisu bili predmet diskriminacije, da podnesu žalbu Posebnoj komori shodno stavu 10.6.“

Posebna komora nalazi da žalioци: [REDACTED] i [REDACTED] ispunjavaju uslove iz člana 10.4 izmenjene i dopunjene Uredbe UNMIK-a 2003/13 i njihove žalbe usvajaju se kao osnovane.

Žalilac [REDACTED] predočio je dokaz (overenu kopiju radne knjižice), koja pokazuje da je zasnovao radni odnos u DP 6. maja 1986. godine i da je njegov radni odnos još uvek otvoren. Iste okolnosti potvrđene su i podacima pod br. 426 u matičnoj knjizi DP, koju je dostavila tužena KAP. KAP je tvrdila da predočeni dokaz nije dovoljan kako bi se dokazalo da je žalilac bio diskriminisani i da je bio registrovan pri DP u vreme privatizacije. Ovaj argument ne može da bude prihvaćen zato što su podaci iz radne knjižice i matične knjige identični. Posebna komora utvrdila je da je žalilac bio zaposlen u preduzeću od 6. maja 1986. godine. Prema tome, Posebna komora nalazi da je prema predočenim dokazima žalilac bio na platnom spisku duže od tri godine i još uvek je bio registrovan kao radnik DP u vreme privatizacije, 22. maja 2006. godine. Iz tog razloga, Sud ocenjuje da je žalba [REDACTED] osnovana.

Žalioци upisani u registar pod brojevima 4, 6, 7, 8 tvrdili su da spisak nije sastavljen na valjan način, pošto su diskriminisani zbog svoje srpske nacionalnosti.

Pre svega treba da bude pojašnjeno da je pitanje diskriminacije zaposlenih regulisano Uredbom UNMIK-a 2003/13. Član 10.4 predviđa da uslov da zaposleni bude registrovan pri DP u vreme privatizacije i da je najmanje 3 godine na platnom spisku DP „ne sprečava zaposlene, koji tvrde da bi bili tako registrovani i zaposleni da nisu bili predmet diskriminacije.“ Član 10.6 (b) umesto toga ukazuje da „Bilo koja žalba podneta Posebnoj komori na osnovu diskriminacije kao razloga za isključenje sa spiska zaposlenih koji imaju pravo na isplatu mora da bude propraćena dokumentovanim dokazom o navodnoj diskriminaciji.“

Međutim, u cilju sprečavanja diskriminacije i pospešivanja i primene načela jednakog postupanja prema građanima Kosova, dana 30. jula 2004. godine Skupština Kosova usvojila je Zakon protiv diskriminacije 2004/3 (Uredba UNMIK-a 2004/32). U članu 11.1 istog zakona navedeno je: „Stupanjem na snagu ovog zakona prestaju da važe svi dosadašnji zakoni iz ove oblasti.“ U članu 11.2 čitamo da „Odredbe zakona koji su uvedeni ili su na snazi a odnose se na zaštitu principa jednakog postupanja važe i dalje i treba da bude primenjivane ako su povoljnije od odredaba ovog zakona.“

Prema tome, odredbe Zakona protiv diskriminacije imaju prednost nad odredbama u vezi s teretom dokazivanja neophodnim za dokazivanje diskriminacije kako je utvrđeno članom 10.6(b) Uredbe UNMIK-a 2003/13. Shodno članu 8 Zakona protiv diskriminacije od pojedinaca koji tvrde da su diskriminisani zahteva se da predoče činjenice na osnovu

kojih se može pretpostaviti da je došlo do direktne ili indirektne diskriminacije. Pored toga, kad žalilac predočava *prima facie* slučaj direktne ili indirektne diskriminacije, tuženi je dužan da pobije diskriminaciju.

Žalioци upisani u registar pod brojevima 4, 6, 7, 8 istakli su da su bili diskriminirani zbog svoje srpske nacionalnosti. S druge strane, tužena je tvrdila da oni nisu podneli bilo kakve dokaze koji bi dokazali navode žalilaca. Bez obzira na činjenicu da je obaveza tužene da dokaže suprotno od onog što su žalioци naveli, situacija na Kosovu nakon sukoba je opštepoznata.

Prema članu 221 stav 4 Zakona o parničnom postupku (7/77-1478, sa izmenama i dopunama) „Ne treba dokazivati činjenice koje su opštepoznate.“

Posebna komora želi da istakne da postoji nekoliko izveštaja različitih vladinih i nevladinih organizacija u kojima je opisana bezbednosna situacija na Balkanu, a posebno na Kosovu. Kao primer može da bude citiran izveštaj Međunarodne krizne grupe od 6. avgusta 1999. godine: „Ne prođe nijedan dan bez najmanje jednog izveštaja o napadu na nekog pripadnika etničke manjine na Kosovu. Srbi i Romi su najugroženiji, ali mete su i Goranci, Bošnjaci i pripadnici većinske albanske zajednice. Napadi obuhvataju paljenje kuća, fizičke napade i ubistva. (...) Ti napadi su toliko rašireni da neki posmatrači spekulišu da postoji organizovana kampanja čiji je cilj stvaranje etnički čistog albanskog Kosova.“

Pored toga, izveštaj *Amnesty International*, nevladine organizacije iz oblasti ljudskih prava objavljen novembra 1999. godine glasi: „atmosfera netolerancije na Kosovu, koju karakterišu zastrašivanje, šikaniranje i diskriminacija, dovela je do ozbiljnih ograničenja slobode kretanja i otežala pristup osnovnim uslugama, kao što su zdravstvena zaštita i obrazovanje za mnoge manjinske zajednice. Žrtve takvog maltretiranja često su starija ili bolesna lica, koja nisu u stanju ili ne žele da napuste svoje domove.“

Juna 2009. godine *Amnesty International* objavila je izveštaj „Sahranjivanje prošlosti“ gde je, u vezi s bezbednosnom situacijom na Kosovu navedeno: „Od marta do juna 1999. godine više od 3000 etničkih Albanaca bili su žrtve prisilnih nestanaka koje su vršili srpska policija i paravojsne i vojne snage. Procenjuje se da je nakon rata 800 Srba, Roma i pripadnika drugih manjinskih grupa oteto od strane kosovskih Albanaca, uključujući i od strane Oslobodilačke vojske Kosova. (...) Mnogi Srbi koji su ostali na Kosovu nakon odlaska VJ (Vojske Jugoslavije – Jugoslovenske armije) i srpske policije ostali su zato što su verovali da će ih KFOR i UNMIK zaštititi. Mnogi od njih su kidnapovani ili ubijeni pred očima KFOR-a.“

Žalilja [REDACTED] predočila je dokaze (overenu radnu knjižicu, koju tužena izgleda da nije primetila), ukazujući da je zasnovala radni odnos s DP 21. jula 1980. godine i njen radni odnos je još uvek otvoren. Iste okolnosti potvrđene su pozivom na br. 302 iz matične knjige DP, koju je predočila tužena KAP. Žalilja je navela da je prestala da radi kad je morala da napusti Prištinu juna 1999. godine zbog loše bezbednosne situacije i od tada nije mogla da se vrati na posao. KAP je navela da predočeni dokaz nije dovoljan kako bi bilo dokazano da je žalilja diskriminirana, kao i da žalilja nije bila registrovana pri DP u vreme privatizacije. Taj argument tužene ne može da bude prihvaćen zato što su

podaci iz radne knjižice i matične knjige identični, dok su loša bezbednosna situacija na Kosovu 1999. godine i ograničena sloboda kretanja za pripadnike određenih etničkih grupa na Kosovu nakon 1999. godine notorne činjenice koje ne treba dokazivati. Posebna komora ustanovila je da je žalilja radila u DP od 21. jula 1980. godine do juna 1999. godine. Prema tome, Posebna komora nalazi da je prema predloženim dokazima žalilja bila na platnom spisku duže od tri godine i da je još uvek bila registrovana pri DP u vreme privatizacije, 22. maja 2006. godine, a njena radna knjižica nikad nije zaključena. U vezi s argumentom koji je iznela žalilja da je bila diskriminisana, treba istaći da je prema Zakonu protiv diskriminacije koji je citiran u tekstu gore teret dokazivanja te okolnosti na tuženoj. Na tuženoj je da dokaže da žalilja nije bila diskriminisana. Pošto tužena nije podnela bilo kakav dokaz da pobije izjavu žalilje, Posebna komora drži da se odredba člana 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/13 direktno primenjuje na [REDACTED]. U tom kontekstu, treba napomenuti i da Sud nije našao da je predlog da traži od žalilje dalje dokaze u vezi s diskriminacijom razuman i Posebna komora taj zahtev nije usvojila. Prema tome, Sud je ocenio da je žalilja mogla da bude na platnom spisku da nije bila izložena diskriminaciji.

Žalilja [REDACTED] predložila je dokaz (kopiju radne knjižice) navodeći da je radni odnos s DP zasnovala 1. avgusta 1981. godine i da je njen radni odnos još uvek otvoren. Iste okolnosti potvrđene su i pozivanjem na br. 368 matične knjige DP, koju je predložila tužena KAP. Žalilja je navela da je prestala da radi zato što je morala da napusti Prištinu juna 1999. godine zbog loše bezbednosne situacije i od tada nije mogla da se vrati na posao. KAP je tvrdila da predloženi dokazi nisu dovoljni kako bi se dokazalo da je žalilja diskriminisana i da je bila registrovana pri DP u vreme privatizacije. Taj argument tužene ne može da bude prihvaćen zato što su podaci iz radne knjižice i matične knjige identični, a loša bezbednosna situacija na Kosovu nakon 1999. godine predstavljaju notorne činjenice koje ne treba dokazivati. Posebna komora utvrdila je da je žalilja radila u DP od 1. avgusta 1981. godine do juna 1999. godine. Prema tome, Posebna komora nalazi da je prema predloženim dokazima žalilja bila na platnom spisku više od tri godine i da je bila registrovana kao zaposleno lice pri DP u vreme privatizacije, 22. maja 2006. godine, a njena radna knjižica nikad nije zaključena. S obzirom na argument koji je iznela žalilja da je bila diskriminisana, treba istaći da je prema Zakonu protiv diskriminacije koji je citiran u tekstu gore teret dokazivanja te okolnosti na tuženoj. Ostaje na tuženoj da dokaže da žalilja nije bila diskriminisana. Pošto tužena nije podnela bilo kakav dokaz kako bi pobila izjavu žalilje, Posebna komora drži da se odredba člana 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/13 direktno primenjuje na [REDACTED]. Mogla je da bude na platnom spisku preduzeća da nije bila izložena diskriminaciji.

Žalilac [REDACTED] predložio je dokaz (overenu kopiju radne knjižice), iz koje se vidi da je radni odnos s DP zasnovao 14. juna 1981. godine i da je njegov radni odnos još uvek otvoren. Iste okolnosti potvrđene napomenom pod brojem 362 iz matične knjige DP, koju je predložila KAP. Žalilac je naveo da je morao da napusti Prištinu juna 1999. godine zbog loše bezbednosne situacije i od tada nije mogao da se vrati na posao. KAP je tvrdila da predloženi dokazi nisu dovoljni kako bi bilo dokazano da je žalilac bio diskriminisani i da je bio registrovan pri DP u vreme privatizacije. Taj argument tužene ne može da bude prihvaćen pošto su podaci iz radne knjižice i matične knjige identični, dok loša bezbednosna situacija na Kosovu 1999. godine i ograničena sloboda kretanja za

pripadnike određenih etničkih grupa na Kosovu nakon 1999. godine predstavljaju notorne činjenice koje ne treba dokazivati. Posebna komora ustanovila je da je žalilac radio u DP od 14. juna 1981. godine do juna 1999. godine. Prema tome, Posebna komora nalazi da je prema predloženim dokazima žalilac bio na platnom spisku više od tri godine, da je još uvek bio registrovan kao zaposleno lice pri DP u vreme privatizacije, 22. maja 2006. godine, kao i da njegova radna knjižica nikad nije zaključena. Kad je reč o argumentu kojeg je izneo žalilac da je diskriminisan, treba istaći da je prema Zakonu o diskriminaciji koji je citiran u tekstu gore teret dokazivanja te okolnosti na tuženoj. Na tuženoj je da dokaže da žalilac nije bio diskriminisan. Pošto tužena nije podnela bilo kakve dokaze kako bi pobila žaliočevu izjavu, Posebna komora drži da se odredbe člana 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/13 direktno primenjuju na [REDACTED]. On je mogao da bude na platnom spisku preduzeća da nije bio izložen diskriminaciji.

Žalilac [REDACTED] predočio je dokaz (overenu kopiju radne knjižice), koja ukazuje da je radni odnos s DP zasnovao 1. marta 1985. godine i da je njegov radni odnos još uvek otvoren. Iste okolnosti potvrđene su i pozivanjem na br. 406 matične knjige DP, koju je predočila KAP. Žalilac je naveo da je morao da napusti Prištinu juna 1999. godine zbog loše bezbednosne situacije. KAP je tvrdila da predloženi dokazi nisu dovoljni da se dokaže da je žalilac bio diskriminisan i da je bio registrovan pri DP u vreme privatizacije. Taj argument tužene ne može da bude prihvaćen zato što su podaci iz radne knjižice i matične knjige identični, a loša bezbednosna situacija na Kosovu 1999. godine i ograničena sloboda kretanja za pripadnike određenih etničkih grupa na Kosovu nakon 1999. godine predstavljaju notorne činjenice koje ne treba dokazivati. Posebna komora utvrdila je da je žalilac radio u DP od 1. marta 1985. godine do juna 1999. godine. Prema tome, Posebna komora nalazi da je prema predloženim dokazima žalilac bio na platnom spisku više od tri godine, da je bio registrovan kao zaposleno lice pri DP u vreme privatizacije, 22. maja 2006. godine i da njegova radna knjižica nikad nije zaključena. Kad je reč o argumentu kojeg je izneo žalilac da je bio diskriminisan, treba istaći da je prema Zakonu o diskriminaciji citiranom u gornjem tekstu teret dokazivanja te okolnosti na tuženoj. Na tuženoj je da dokaže da žalilac nije bio diskriminisan. Pošto tužena nije podnela bilo kakve dokaze kako bi pobila izjavu žalioca, Posebna komora drži da se odredbe člana 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/13 direktno primenjuju na [REDACTED]. On je mogao da bude na platnom spisku preduzeća da nije bio diskriminisan.

Zaključujući obrazloženje u vezi sa žalbama usvojenim zbog diskriminacije, Posebna komora napominje da je KAP u podnescima od 29. januara 2010. godine ukazala da je shodno rešenju br. 1/1999 od 23. juna 1999. godine „Stručni kolegijum“ DP pozvao sve zaposlene da se vrata na posao do 1. jula 2000. godine. Zaposleni koji su se vratili na posao bili su uvršteni u spisak, dok se za one koji se nisu pojavili u preduzeću do tog dana smatralo da nisu zainteresovani da se vrata na posao. Posebna komora ne može da se složi s tim argumentom. Izdavanje rešenja istog meseca u kojem je okončan oružani sukob i zahtevanje da se radnici direktno pojave u preduzeću kako bi izrazili svoju spremnost da dalje rade za to preduzeće može da bude protumačena samo kao proizvoljna, bez zakonske osnove i može da bude pročitana kao usmerena ka nanošenju štete radnicima koji su morali da izbegnu s Kosova kako bi spasili svoje živote. Krajnji rok koji je naznačio „Stručni kolegijum“ ostaje bez dejstva kad je reč o proceni da li su ugovori o radu onih lica koja su napustila Kosovo prekinuti ili ne. Kako je već navedeno

u jednoj od presuda Posebne komore (predmet SCEL 04 0001) "...nepojavljivanje na poslu od početka 2000. godine i dalje ni na koji način ne može da bude pripisano želji s njihove strane da dobrovoljno odsustvuju s posla, već je posledica njihove zabrinutosti za sopstvenu bezbednost. Niti je od njih moglo da se očekuje da se povinuju upozoravajućem obaveštenju preduzeća kojim su obavešteni da će njihovo odsustvovanje s posla duže od pet dana dovesti do njihovog brisanja iz matične knjige zaposlenih."

Žalbe

████████████████████ i ██████████ odbijene su kao neosnovane. Žalioци ne ispunjavaju uslove iz člana 10.4 Uredbe UNMIK-a 2003/13 koja je naknadno izmenjena i dopunjena.

Žalilac ██████████ predočio je dokaz koji ukazuje da je bio zaposlen u DP „Kosova – Hidroteknika” duže od tri godine, od 16. novembra 1983. godine do 2002. godine. Međutim, iz dokaza se vidi, a i sam žalilac priznaje da je 31. jula 2002. godine njegov radni odnos raskinut. To znači da na dan privatizacije, 22. maja 2006. godine, žalilac nije bio na platnom spisku DP. Činjenica da je radni odnos između žalioца i DP raskinut gotovo četiri godine pre privatizacije isključuje ga iz grupe zaposlenih koji imaju pravo na isplatu. Oba uslova naznačena u članu 10.4: da je registrovan kao zaposleno lice u vreme privatizacije i da je bio na platnom spisku preduzeća više od tri godine moraju da budu ispunjena jedan u vezi s drugim. Zakonodavac je korišćenjem reči „i“ ukazao da oba uslova moraju da budu ispunjena zajedno, kumulativno. Prema tome, žalilac, mada je radio u privatizovanom preduzeću više od tri godine, ne može da bude uvršten u spisak zato što u vreme privatizacije nije bio na platnom spisku već gotovo četiri godine. Pored toga, žalilac je izneo argument da je spisak sačinio organ koji za to nije bio ovlašćen, pošto Savez nezavisnih sindikata Kosova nije podneo predlog spiska Agenciji. Prema članu 10.2 Uredbe UNMIK-a 2003/13, „organ koji zastupa zaposlene u društvenom preduzeću o kojem je reč, u saradnji sa Savezom nezavisnih sindikata Kosova, ustanovljava na nediskriminatornoj osnovi i podnosi Agenciji spisak zaposlenih koji imaju pravo na isplate shodno stavu 10.1. Agencija pregleda spisak i vrši korekcije koje smatra neophodnim da bio bio obezbeđen ravnopravan pristup sredstvima koja će da budu podeljena svim zaposlenim koji na to imaju pravo.“ Pošto spisak u obliku u kojem ga je dala Agencija (nakon krajnjih izmena gde je procenjeno da je to neophodno) podleže preispitivanju od strane Posebne komore kao rezultat nekoliko žalbi, okolnost da Savez nezavisnih sindikata Kosova nije sačinio prvi spisak ostaje bez bilo kakvog dejstva i značaja za sadržinu konačne presude u ovom predmetu. Prema tome, proizilazi da ██████████ ne ispunjava zakonske uslove za uvrštavanje u spisak zaposlenih koji imaju pravo da prime deo prihoda od privatizacije i likvidacije i njegova žalba mora da bude odbijena.

Žalilac ██████████ dostavio je dokaz iz kojeg se vidi da je u DP „Kosova – Hidroteknika” radio više od 30 godina, do 22. septembra 2004. godine. Shodno rešenju DP od 22. septembra 2004. godine, njegov ugovor o radu je raskinut, što je pre dana privatizacije, 22. maja 2006. godine. To znači da na dan privatizacije, 22. maja 2006. godine, žalilac nije bio na platnom spisku DP. Činjenica da je radni odnos između žalioца i DP raskinut 18 meseci pre privatizacije isključuje ga iz grupe zaposlenih koji imaju pravo na deo prihoda. Oba uslova naznačena u članu 10.4: da je registrovan kao zaposleno lice u vreme privatizacije i da je bio na platnom spisku preduzeća više od tri godine moraju da

budu ispunjena jedan u vezi s drugim. Zakonodavac je korišćenjem reči „i“ naznačio da oba uslova moraju da budu ispunjena zajedno. Prema tome, mada je žalilac je bio zaposlen u privatizovanom preduzeću više od tri godine, ne može da bude uvršten u spisak zato što u vreme privatizacije nije bio na platnom spisku već 18 meseci. Iz toga proizilazi da [REDACTED] ne ispunjava uslove da bude uvršten u spisak zaposlenih koji imaju pravo da prime deo prihoda od privatizacije i likvidacije i njegova žalba mora da bude odbijena.

Žalilac [REDACTED] dostavio je dokaz iz kojeg se vidi da je bio zaposlen u privatizovanom DP dva puta: od 1. oktobra 1989. godine do 31. jula 1990. godine i od 1. novembra 1999. godine do 5. decembra 2004. godine. Treba da napomenemo da se Sud ne slaže s argumentom kojeg je iznela tužena da podaci iz matične knjige ne odgovaraju podacima iz radne knjižice. Činjenica da radna knjižica sadrži podatak o drugom zaposlenju je dovoljno uverljiva za ocenu da je žalilac bio zaposlen u tom vremenskom periodu. Radna knjižica je verodostojan dokaz i smatra se dovoljnom za pretpostavku da je žalilac bio zaposlen u poslednjem vremenskom periodu naznačenom u radnoj knjižici. Međutim, ta okolnost ostaje bez ikakvog uticaja na ocenu žalbe. Žalilac, čak i uzimanjem u obzir zaposlenja između novembra 1999. godine i decembra 2004. godine, nije bio na platnom spisku DP na dan privatizacije, 22. maja 2006. godine. Njegov radni odnos raskinut je više od godinu dana pre nego što je preduzeće privatizovano. Žalilac je naveo i da je činjenica da on nije uvršten u spisak diskriminacija. Posebna komora je, međutim, mišljenja da diskriminacija mora da bude uzeta u obzir kad se javlja kao razlog za neuvršavanje određenog radnika u spisak. Zakonodavac nije predvideo mogućnost usvajanja žalbe kad zaposleno lice tvrdi da je diskriminacija rezultat: neuvršavanje u spisak. Prema tome, žalilac ne ispunjava zakonske uslove za uvrštavanje u spisak zaposlenih koji imaju pravo da prime deo prihoda od privatizacije i likvidacije i njegova žalba mora da bude odbijena.

Žalilja [REDACTED] dostavila je dokaz (overenu kopiju radne knjižice), koja ukazuje da je radni odnos s DP zasnovala 26. oktobra 1993. godine i da je njena radna knjižica još uvek otvorena. Međutim, prema napomeni pod br. 602 u matičnoj knjizi DP, njen radni odnos raskinut je 5. maja 1995. godine, kako je predočila tužena KAP. Žalilja navodi da je morala da napusti Prištinu juna 1999. godine zbog loše bezbednosne situacije. KAP je tvrdila da predočeni dokaz nije dovoljan kako bi se dokazalo da je diskriminirana i da je bila registrovana pri DP u vreme privatizacije. Posebna komora nalazi da žalilja nije dokazala da je bila zaposlena u DP nakon 5. maja 1995. godine i da ispunjava zakonske uslove za uvrštavanje u spisak zaposlenih koji imaju pravo da prime deo prihoda od privatizacije i likvidacije. Iz tog razloga žalba [REDACTED] mora da bude odbijena kao neosnovana.

Žalilac [REDACTED] predočio je dokaz (overenu kopiju radne knjižice) koja ukazuje da je bio zaposlen pri privatizovanom DP od 1. avgusta 1981. godine do 11. jula 2004. godine, kad je njegov ugovor raskinut. Radna knjižica sadrži drugu belešku iz koje izgleda da je 12. jula 2004. godine žalilac bio zaposlen u Direkciji za javne službe i životnu sredinu, a knjižica je još uvek otvorena. Prema tome, Sud deli mišljenje tužene da žalilac nije dokazao da je bio na platnom spisku DP u vreme privatizacije, 22. maja 2006. godine. Posebno, žalilac nije predočio bilo kakav dokaz iz kojeg se vidi da je 30. jula 2004. godine

imenovan za vršioca dužnosti direktora DP. Kao dokaz te činjenice, žalilac ukazuje na „Obaveštenje o [REDACTED] kao vršiocu dužnosti direktora DP „Kosova – Hidroteknika” i izgleda da je to isti dokument kojeg je podneo drugi žalilac kako bi dokazao činjenicu da je imenovan za vršioca dužnosti DP. Takav dokument nije priložen uz tužbu i nije mogao da bude od bilo kakvog značaja za konačnu odluku u ovom predmetu. Pošto je tužena dovela u pitanje okolnost koju je izneo žalilac, ukazujući da ne postoji dokaz o zaposlenju pri DP nakon 2004. godine, bila je dužnost žalioaca da tu okolnost dokaže pred Sudom. Međutim, žalilac nije odgovorio na pisana zapažanja i nije izneo komentare o stanovištu KAP. Prema tome, Sud ocenjuje da žalilac nije ispunio uslove iz člana 10.4 izmenjene i dopunjene Uredbe UNMIK-a 2003/13 pošto nije bio zaposlen pri DP u vreme privatizacije, 22. maja 2006. godine. Iz tih razloga njegova žalba mora da bude odbijena.

Žalilac [REDACTED] predočio je dokaz (overenu kopiju radne knjižice) koja ukazuje da je njegov radni odnos s DP trajao od 15. oktobra 1984. godine do 18. juna 1986. godine, od 29. juna 1987. godine do 10. aprila 1999. godine i nakon toga od 11. aprila 1999. godine do 11. jula 2004. godine, kad je njegov ugovor raskinut. Nakon toga radna knjižica sadrži drugi podatak na osnovu kojeg izgleda da je od 12. jula 2004. godine žalilac bio zaposlen u Direkciji za javne službe, životnu sredinu i gradsko zemljište, a radna knjižica je još uvek otvorena. Kao dokaz te činjenice žalilac ukazuje na „Obaveštenje o [REDACTED] kao vršiocu dužnosti direktora DP „Kosova – Hidroteknika” i izgleda da je to isti dokument koji je podneo drugi žalilac kako bi dokazao činjenicu da je imenovan za vršioca dužnosti direktora DP. Taj dokument nije priložen uz tužbu i nije mogao da bude od bilo kakvog značaja za konačnu odluku u ovom predmetu. Prema tome, Sud deli mišljenje tužene da žalilac nije dokazao da je bio na platnom spisku DP na dan privatizacije, 22. maja 2006. godine. Posebno, žalilac nije podneo bilo kakav dokaz koji pokazuje da je 30. jula 2004. godine bio imenovan za vršioca dužnosti direktora DP. Pošto je tužena dovela u pitanje tu okolnost koju je izneo žalilac, ukazujući da ne postoji dokaz o zaposlenju pri DP nakon 2004. godine, bila je dužnost žalioaca da dokaže tu okolnost pred Sudom. Žalilac, međutim, nije odgovorio na pisana zapažanja i nije izneo komentare na stanovište KAP. Prema tome, Sud ocenjuje da žalilac ne ispunjava uslove iz člana 10.4 izmenjene i dopunjene Uredbe UNMIK-a 2003/13 pošto nije bio zaposlen pri DP u vreme privatizacije, 22. maja 2006. godine. Iz tog razloga njegova žalba mora da bude odbijena.

[REDACTED] izjavila je žalbu navodeći da je ona supruga pokojnog [REDACTED] koji je bio u radnom odnosu s privatizovanim DP. Sud prvo želi da se pozove na preliminarni argument kojeg je iznela tužena, u kojem je navedeno da je žalba podnesena nakon isteka roka, pošto Posebna komora nije delila mišljenje KAP. Pozivajući se na argumente Agencije, treba napomenuti da je žalilja opravdala kasno podnošenje zdravstvenim problemima. Takođe je podnela kopije lekarske dokumentacije na osnovu koje izgleda da je 27. avgusta 2009. godine (jedan dan pre isteka roka), odnosno 1. septembra 2009. godine žalilja bila podvrgnuta lekarskim pregledima zbog „aritmije i oslabljenih šumova srca“. Posebna komora nalazi da ozbiljni srčani problemi i neophodnost podvrgavanja lekarskom pregledu jesu razlozi koji opravdavaju kašnjenje u podnošenju žalbe nadležnom sudu. Uzimajući u obzir da je žalilja podnela svoju žalbu 1. septembra 2009. godine, treba oceniti da je [REDACTED] preduzela radnje odmah nakon što joj je

zdravstveno stanje dozvolilo da to učini i bez daljeg neopravdanog odlaganja. Zbog toga Sud smatra da je žalba podnesena na vreme.

Kad je reč o meritumu žalbe, Sud napominje da na osnovu overene kopije njegove radne knjižice izgleda da je zaposleni rođen 19. oktobra 1938. godine i da je navršio godine starosti za odlazak u penziju pre datuma privatizacije: 19. oktobra 2003. godine. Dana 29. aprila 2007. godine [REDACTED] je preminuo, nakon dana privatizacije. Prema tome, zaposleni nije ispunio uslove iz člana 10.4 izmenjene i dopunjene Uredbe UNMIK-a 2003/13 pošto nije bio zaposlen u DP u vreme privatizacije 22. maja 2006. godine. Iz tog razloga žalba treba da bude odbijena.

Ovde takođe treba napomenuti da je žalilja trebalo da dostavi Sudu rešenje o nasleđivanju u kojem je navedeno da su ona i druga lica naslednici [REDACTED]. Dokumenti koje je žalilja priložila uz podnesak od 26. aprila 2010. godine ne mogu biti uzeti kao dokaz te okolnosti. Samo je rešenje opštinskog suda dokument u kojem je navedeno ko je nasledio zaostavštinu koja je ostala iza Alia Vrajollija. Pošto se žalba odbija, Posebna komora nije insistirala da žalilja podnese taj dokument.

Žalba [REDACTED] zavedena je u registar Posebne komore 4. septembra 2009. godine, dok je datum podnošenja žalbe, poslate redovnom poštom, 3. septembar 2009. godine. Pošto je podnesak na prvi pogled predočen nakon isteka krajnjeg roka (28. avgust 2009. godine), Posebna komora je 1. aprila 2010. godine izdala nalog u kojem je od žalioaca zahtevala da u roku od 10 dana od potvrde prijema naloga u pisanom obliku dostavi razloge za izjavljivanje žalbe nakon isteka roka, kad su ti razlozi prestali da postoje, kao i da podnese bilo kakve dokumente kako bi potkrepio svoju izjavu. Žalilac je odgovorio na taj nalog objašnjenjem da je razlog zbog kojeg je Posebna komora kasno primila žalbu poštanska dostava Pošte Srbije. [REDACTED] je naznačio da je 24. avgusta 2009. godine poslao žalbu koristeći poštanske usluge Pošte Srbije, ali mu je ona vraćena neuručena. Koverat sa žigovima Pošte Srbije priložen je uz podnesak od 21. aprila 2010. godine. Uzimajući u obzir da je žalilac opravdao kasno podnošenje žalbe Posebnoj komori, Posebna komora je držala da žalba treba da bude razmotrena kao podneta na vreme.

Žalilac je predočio overenu kopiju svoje radne knjižice koja ukazuje da je bio u radnom odnosu s DP duže od devet godina, od 12. marta 1980. godine do 8. maja 1989. godine kad je njegov ugovor prekinut. Činjenica da je radni odnos između žalioaca i DP prekinut 17 godina pre privatizacije isključuje ga iz grupe zaposlenih koji imaju pravo na deo prihoda. Oba uslova naznačena u članu 10.4: da je registrovan kao zaposleno lice u vreme privatizacije i da je najmanje tri godine bio na platnom spisku preduzeća moraju da budu ispunjena jedan u vezi s drugim. Zakonodavac je korišćenjem reči „i“ ukazao da oba uslova moraju da budu ispunjena zajedno, kumulativno. Prema tome, mada je žalilac bio zaposlen u privatizovanom DP više od devet godina, ne može da bude uvršten u spisak zato što nije bio na platnom spisku DP na dan privatizacije: 22. maja 2006. godine. Shodno tome, Sud ocenjuje da žalilac ne ispunjava uslove iz člana 10.4 izmenjene i dopunjene Uredbe UNMIK-a 2003/13 pošto nije bio zaposlen u DP u vreme privatizacije 22. maja 2006. godine. Iz tog razloga njegova žalba mora da bude odbijena.

Prema članu 11 Uredbe UNMIK-a 2008/4, Sudsko veće mora da odluči o dodeli troškova postupka u predmetu. Shodno Dodatnim pravilima postupka Posebne komore u vezi sa sudskim taksama, koja su na snazi od 10. marta 2010. godine (na osnovu člana 57.2 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6) u postupcima u predmetima koji se odnose na spiskove zaposlenih koji imaju pravo na deo prihoda (član 67 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6) ne naplaćuju se takse. Dakle, nijedna od stranaka nije dužna da plati bilo kakve takse Posebnoj komori niti suprotnoj strani.

Iz svih napred navedenih razloga Posebna komora odlučila je kao u izreci ove presude.

Shodno članu 9.5 Uredbe UNMIK-a 2008/4, žalba na ovu presudu može da bude izjavljena u pisanom obliku žalbenom veću Posebne komore u roku od 30 (trideset) dana od potvrde prijema ove presude.

Anna Bednarek, predsedavajući sudija,
EULEX

[potpis]

Antoinette Lepeltier-Durel, sudija,
EULEX

[potpis]

Gyltene Sylejmani, sudija

[potpis]

Tobias Lapke, upisničar,
EULEX

[potpis]